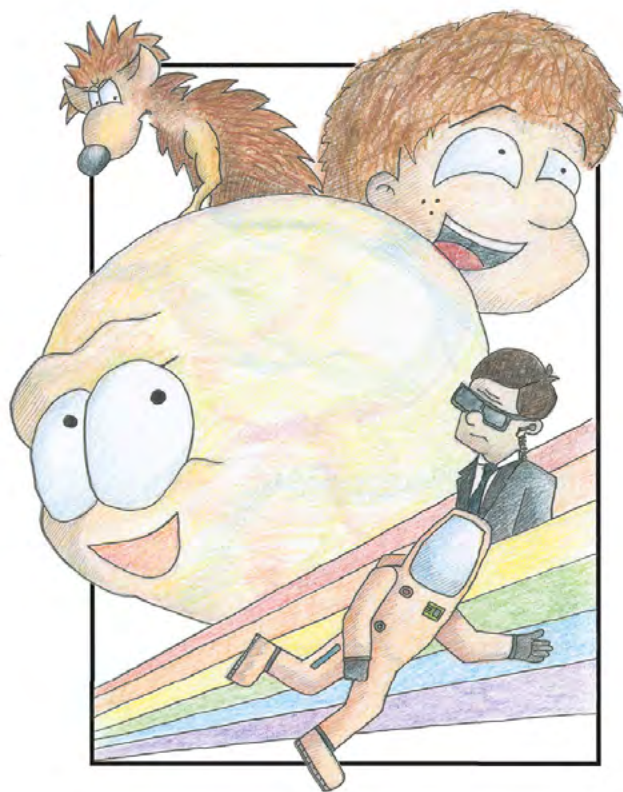

BUBLINA

a ježek Brožek

Jan Bambas

Bublina a ježek Brožek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan Bambas

Bublina a ježek Brožek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

BUBLINA

a ježek Brožek

Jan Bambas

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

ilustrace a text © Jan Bambas, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7691-787-3

ISBN e-knihy 978-80-7691-992-1 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

KNIHA S POINTOU

Nakladatelská online služba a komunita Pointa mění způsob vydávání knih a zapojuje čtenáře do dění.

Jak to u nás funguje? Autor na Pointu přichází s rukopisem a najde si knižní kolegy od grafika až po korektorku. Práce na knize ale začínají až o něco později. Pro její zrod je zásadní předprodej. Pomocí něj získává autor od čtenářů menší finanční částky a celkový obnos pak použije na vydání i veškeré náklady, které jsou s ním spojené. A jak už vyplývá z předchozích vět, právě čtenáři jsou pro Pointu a její autory stěžejní.

Čtenář si na Pointě může procházet rozpracované projekty, číst si ukázky, debatovat s autory, a co je nejdůležitější – může knihu podpořit v předprodeji. Bez pomoci čtenářů by u nás knihy nemohly vycházet.

O té, kterou právě držíš v ruce, už je rozhodnuto. Podívej se na Pointě i na další knihy, jejichž osud můžeš ovlivnit.

www.pointa.cz

*Pro Kryštofa, Alberta & Julii
Nikdy se nevzdávejte vlastních snů,
věřte ve své schopnosti
a bojujte za správnou věc.*

*S láskou
Táta*

Skokan obecný

„Otevřete si své učebnice na straně šedesát osm,“ ozvalo se od tabule v malé třídě plné dětí. To paní učitelka upozorňovala na obrázek žáby v učebnici, jejíž velký plakát právě pověsila i na stěnu za svým stolem. Zvedla ještě levý horní roh o pár centimetrů výše, aby plakát visel opravdu rovně, a otočila se zpět k žákům 3.C. Letmým, ale přesto přísným pohledem, pohlédla do lavic, zda již mají všichni své knihy otevřené a dávají pozor. Brýle, které neměla opřené za ušima, ale doslova zapíchnuté do vyčesaného drdolu prošedivělých vlasů, si ukazováčkem přistrčila až k obočí a její oči kmitaly po třídě ve směru od dveří k oknům.

Protože nosila silné dioptrie, brýle jí pravidelně sjížděly až na špičku nosu a poměrně často si je tak musela posouvat zpět. A právě to byl pravděpodobně důvod, proč přesně uprostřed brýlí bylo světlejší kolečko, kde už byla červená barva obrouček ošoupaná od častého upravování.

V takových chvílích se paní učitelce na čele objevovalo hned několik vrásek. I jedna zvláštní mezi zvednutým obočím. Ta dětem často připomínala velký vykřičník, protože byla přesně nad osahanou světlou tečkou učitelčiných brýlí a při troše dětské fantazie byla tato doplňující se kombinace signálem i pro nepozorné žáky, aby svůj pohled věnovali katedře.

Nakonec se pohled paní učitelky zastavil v řadě u oken, kterými do třídy pronikaly polední paprsky prosluněného jarního dne. Ve třetí lavici seděl Kryštof s Juliánem, který měl před sebou otevřenou učebnici na straně šedesát osm a šťouchal loktem do svého spolužáka, aby se otočil k tabuli.

„Kryštofe!“ zavolala mírným hlasem paní učitelka.

„Kryštofe!“ opakovala podruhé již zvýšeným hlasem a dodala:

„Kde máš svoji učebnici?“

Kryštof ale znovu nereagoval, díval se ven z okna a už se viděl s kluky venku na hřišti, až odpoledne dohrají fotbalový turnaj, který o víkendu zahájili. Nemyslel už na nic jiného.

Zasněně koukal ven do nekonečna a přemýšlel nad taktikou, kterou odpoledne na hřišti navrhne kamarádům z týmu, když vtom ucítil šťouchnutí do žeber a vzdáleně zaslechl své jméno.

„Kryštofe, máš... šedesát osm?“

„Jágr!“ vykřikl Kryštof probírající se ze snění, ale to už nad ním stála paní učitelka a kroutila hlavou:

„Co to plácáš za nesmysly?“

Kryštof v tu chvíli moc nechápal, co se děje, bezprostřední návrat do reality se mu příliš nedařil, a tak jen kajícíně doplnil:

„Nooo, šedesát osm má Jarda Jágr, paní učitelko,“ opáčil tičným hlasem a doufal, že jeho odpověď bude správná.

„Tohle není hodina tělocviku, ale přírodopisu, a ptám se tě, jestli máš otevřenou učebnici na straně šedesát osm, a ne co má kde jaký fotbalista na dresu.“

Až v té chvíli Kryštofovi došlo, co se děje, ale to už se spolužáci hihňali o sto šest a bavili se na jeho účet, i když kluci se spíše asi smáli poznámce paní učitelky, protože věděli, že Jarda Jágr přeci není žádný fotbalista.

Kryštof zčervenál, rychle vyndal z aktovky učebnici, nalis-toval stranu šedesát osm a rukama si podepřel hlavu. Paní učitelka už ani nic neříkala, jen se otočila, kroutila dál hlavou a šla zpět směrem k tabuli. Během těch několika kroků si sama pro sebe posteskla:

Já jim říkala, že nebudou dávat pozor, naplánovat přírodopis takhle odpoledne na poslední hodinu, když už jsou duchem jinde, ale to oni: Nééé, ty to zvládneš, Jaruško, s tvou praxí, to bude určitě v pořádku.

Po zbytek hodiny věnované obojživelníkům už byl ve třídě relativní klid, až na občasné štěbetání kluků v zadních lavicích, které ale vždy utichlo už jen při přerušeném vyprávění o Skokanu obecném, kdy ticho od katedry naznačilo žákům, že je vyžadována jejich pozornost a koncentrace na probíranou látku.

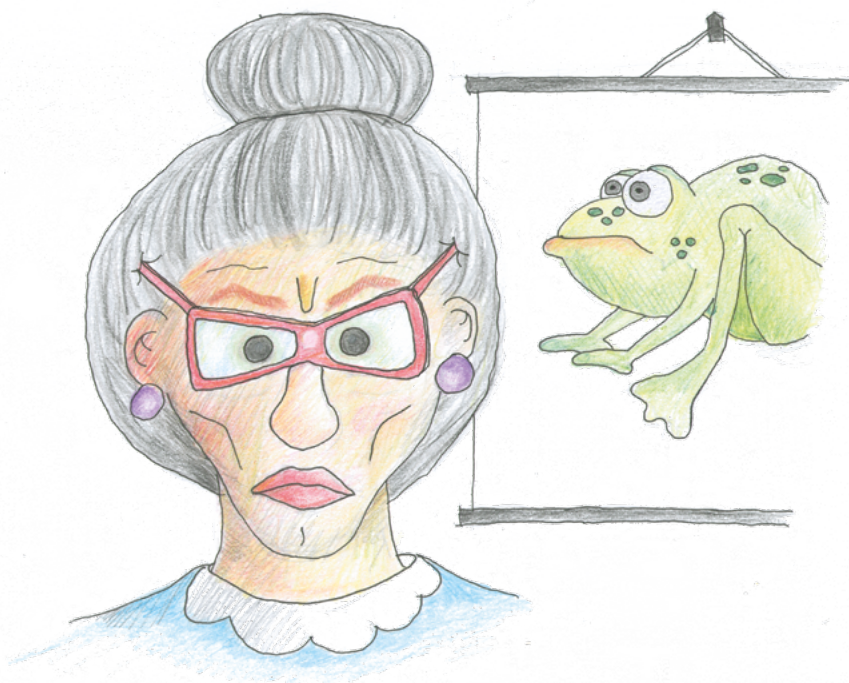
Kryštof také dával větší pozor, i když myšlenek o odpoledni stráveném na hřišti se nemohl tak snadno zbavit. Zvonek, který oznamoval konec vyučovací hodiny, zazněl zrovna ve chvíli, kdy paní učitelka zadávala domácí úkol. Pro většinu dětí bylo ale zvonění jasným signálem. Doslova se jim rozzářily oči a začaly sklízet věci z lavic do svých tašek.

Od tabule se ale ještě ozvalo rozhodné: „Vyučovací hodinu ukončuje vyučující, nikoliv zvonění. Doplňte si do sešitů zadání domácího úkolu.“ Paní učitelka navázala na zvonkem přerušenu větu, vzala si křídou a na tabuli napsala velkými písmeny DoDo str. 69, cv. 5, doplnit.

„Příští hodinu budu úkoly kontrolovat, tak ne že na ně zapomenete, nebo je budete opisovat od spolužáků těsně před hodinou. Pamatujte si, že DoDo znamená...“

„Dodělej doma,“ ozvalo se sborově ze třídy. To všechny děti jednohlasně doplnily konec již tolikrát vyslovené věty.

„Vidíte, že to znáte,“ přikývla ještě paní učitelka. Popřála dětem hezké odpoledne, posadila se za stůl a byla ráda, že už i ona má po zbytek dne volno.

Bláto na hřišti

Děti se nahrnuly ke dveřím od třídy, až skoro nebylo možné projít ven na chodbu, jak na sebe tlačily. Všechny chtěly být venku co nejdříve.

Některé děti šly rovnou domů, venku na ně čekali dědečkové a babičky. Jiné děti šly ale nejdřív na oběd do školní jídelny a pak do družiny, než si je odpoledne vyzvednou rodiče.

I Kryštof s Juliánem, kteří se znali už od školky a byli nejlepšími kamarády, šli nejdříve na oběd. Odložili si tašky do skříněk v šatně a rychle utíkali do jídelny, než dorazí i další děti a vytvoří dlouhou frontu. Když ale doběhli k jídelně, fronta už byla až ven na chodbu.

„Kdyby nám nezařadila ten domácí úkol, tak jsme to mohli stihnout,“ řekl Julián Kryštofovi a ten jen s ušklíbnutím kývnul hlavou. Zařadili se na konec fronty a pokukovali, jestli neuvidí nějakého kamaráda, který by je pustil více dopředu.

„Juldo, nevidíš tam někde nějakou spřízněnou duši?“ naklonil se Kryštof blíž a vystrkoval hlavu ven z fronty do všech stran. Všimli si Kamila z 5. B, který bydlel ve stejném domě s Juliánem.

„Kamile... Psst! Kamile,“ volal tiše Julián ve snaze získat jeho pozornost.

„Pusť nás dopředu,“ zavolal, když si jich Kamil konečně všimnul.

„No jo, tak pojďte, ale za mě. Pustím vás za sebe,“ dodal, ale to už Kryštof s Juliánem byli skoro u něj. Ostatní děti začaly protestovat a dovolávat se doзору, ale zrovna nikdo z učitelů nebyl v dohledu, tak to pro tentokrát klukům vyšlo. Po krátké strkanici ve frontě už byli skoro v jídelně, kde byl obvykle velký hluk, až doslova rambajs, protože všechny děti vykládaly kamarádům

své postřehy nebo cinkaly příborem o talíře. Čas od času zaznělo hlasitě od učitelského stolu: „Dobré chutnání a bez povídání.“ Na krátkou dobu byl klid, ale po chvíli už bylo štěbetání zpátky a v jídelně to bzučelo jako v úlu.

Když kluci dojedli, vyrazili do družiny, kde už na ně čekali další spolužáci, aby jich bylo dost na obíhačku. Hromadné hraní ping-pongu bylo asi nejoblíbenější činností většiny chlapců i holek v družině. Někdy dětí bylo tolik, že už nebylo dost pálek, a tak ze začátku v prvních kolech někteří hráli třeba s pantoflem nebo menší knížkou, a až když někdo vypadl z kola ven, vyměnili provizorní pátky za ty skutečné. Holky si ale v družině často dělaly i domácí úkoly a nechápaly, jak ty kluky může pořád bavit běhat kolem stolu a honit se za míčkem. Občas paní vychovatelka klukům domlouvala, že když si udělají úkoly teď, nebudou si je muset dělat doma. Kryštof s Juliánem zrovna ten den sice dostali domácí úkol z přírodopisu, ale další hodinu mají až ve čtvrtek, a to jim v pondělí odpoledne připadalo na hony vzdálené. Na zítra žádné úkoly přeci nemají, tak mohou vesele dál obíhat kolem stolu, i když Kryštof už pomalu vyhlížel maminku, která si pro něj chodila kolem čtvrté hodiny, kdy šla z práce domů. Pracovala ve školce jako učitelka a chodila do práce buď brzy ráno, nebo až odpoledne. Věděl, že je s kamarády dohodnutý na dohrání fotbalového turnaje z víkendu a už začínal být netrpělivý. Ještě, že i dnes bylo krásné počasí a dalším zápasům tak nic nepřekáželo v cestě.

Maminka dorazila do družiny ve čtvrt na pět, to už byl Kryštof obutý a čekal v šatně.

„Mámí, kde síš? Dyť jsem ti říkal, že jdu s klukama ven,“ spustil Kryštof na maminku hned ve dveřích.

„Ahoj maminko, jsem tak rád, že tě vidím,“ odpověděla mu sarkasticky místo očekávané reakce. Kryštof se usmál. „No jo, ahoj mami, ale já ti to opravdu říkal.“

„Tak už pojď, ty brepto, aby ti něco neuteklo,“ odpověděla a vyrazili společně domů.

„Co ve škole?“ vyzvídala maminka v autě. Kryštof už takové otázky znal a věděl, že rodiče zajímají především známky.

„Dvě jedničky a čtyřka.“

„Z čeho ta čtyřka?“ zeptala se maminka znepokojeně.

„Z češtiny, z diktátu.“ Kryštof pochopil z tónu maminčina hlasu, že udělal asi dobře, když v pátek čtyřku z češtiny rodičům zatajil. Tak to občas dělával, když dostal horší známku. Čekal, až dostane nějaké jedničky nebo dvojky, aby tu horší známku skryl v těch lepších, ale stejně rodiče vždy zajímalo, z čeho dostal tu nejhorší známku. Mělo by je přeci zajímat, z čeho dostal jedničky a dvojky. Dospěláckému přemýšlení občas vážně nerozuměl...

„No ale jednička z písemky a pak jsem byl zkoušenější z dějepisu a taky za jedna,“ doplnil rychle Kryštof a nahodil ve tváři nevinný výraz.

„To jsi šikovnej, ale tu češtinu si musíš opravit, přece nechceš mít špatnou známku na vysvědčení,“ uznala maminka úspěchy v ostatních předmětech a trochu synka pokárala za horší známku z diktátu. Věděla, že se Kryštof snaží a že s češtinou bojuje dlouhodobě, však si sama vždy vzpomněla na svoje útrapy s rodným jazykem.

„Nemysli si, že za tebe bude potom všechno opravovat počítač. Musíš to umět taky, pak jednou budeš mít vybitou baterku a nenapíšeš ani holou větu bez chyby. Podíváte se na to večer s tátou, až přijede z práce,“ dodala maminka rozhodně a Kryštof jen přikývl.

Taktika byla přeci jen úspěšná. Viděl, že se maminka moc nezlobí a že příští týden budou psát další diktát, tak snad si známku vylepší.

„A co bylo k obědu?“ následovala další oblíbená otázka.

„Nějaký maso a kaše s UHO,“ nemohl si Kryštof vzpomenout, co měl k obědu.

„No to jsem se toho dozvěděla. Z tebe to leze jak z chlupatý deky. Snědl jsi i polívku?“

„Jo, sněd, byla vodová.“

„A máš ještě hlad? Dáš si něco k svačině? Přinesu ti něco na hřiště, jo? A klukům taky,“ spustila maminka najednou sadu otázek a Kryštof nevěděl, co dřív.

„Née, mami, nemusíš, vemu si jenom pití, přece se nebudu cpát, musím podávat výkony.“

„Já ti dám výkony, jíst se musí a ty seš ve vývinu.“

„A neříkej pořád UHO, už jsem ti několikrát říkala, že to není slušné. Všechno není univerzální hnědá omáčka.“ To už ale zajížděli na dvorek u jejich domku na okraji města a Kryštof vyrazil z auta ven tak rychle, že už ani na další maminčinu poznámku nereagoval.

Maminka vyndávala nákup z auta a s taškami v rukou sahala po klice vstupních dveří od domu. Ty se ale najednou otevřely a Kryštof už v nich stál převlečený do věcí na ven.

„To už běžíš? A co nějaké úkoly do školy na zítra?“

„Nemám!“ volal zpátky Kryštof, který už byl rozběhnutý ven na hřiště.

„No jen aby, já ti přinesu tu svačinu, jo? To už Kryštof ale neslyšel, zmizel za rohem domu a utíkal na hřiště, kde už na něj čekalo několik kamarádů z okolí.“

Sluníčko stále ještě svítilo a kluci ihned zahájili hru. Hráli na malém hřišti s brankami, které jim sešroubovali tatínkové. Bylo na nich trochu znát, že přesnou geometrii při konstrukci moc neřešili, ale to klukům nevadilo. Bylo jich dvanáct, a tak mohli hrát jejich oblíbenou variantu tři na tři, všichni proti všem. Během odpoledne a podvečera stihli prostrdídat všechny týmy, odehrát několik krátkých zápasů a užít si spoustu srandy.

Když už hráli poslední zápas o celkové vítězství, začalo počasí z ničeho nic připomínat horskou dráhu. Slunce, mraky, slunce, mraky, a nakonec to vypadalo, že bude pořádná bouřka. A skutečně, během několika málo okamžiků přihnál vítr několik tmavých mraků a v dálce začalo hřmít. Chlapci ale nepřestávali hrát ani s přicházejícími prvními kapkami deště.

„Kluci, to musíme dneska dohrát, kdo dá góla, vyhrál,“ zvolal Lukáš, kapitán týmu, proti kterému zrovna hrál Kryštof v útoku. Všichni souhlasili, ale pršet začínalo víc a víc. Tráva byla najednou mokrá a kluzká, což je všechny na jednu stranu bavilo, protože se mohli klouzat pro míč, ale zároveň jim to hodně ztěžovalo samotnou hru.

Když už měli od trávy zelený snad i poslední kousek oblečení, sem tam i bláto po celém těle, a gól stále nikdo nedal, objevilo se na kraji trávníku, v teď už poměrně hustém dešti, několik siluet s deštníky. Byli to rodiče, kteří se netvářili zrovna nadšeně. Ve skupince byl i Kryštofův tatínek, který akorát dorazil z práce a maminka jej rovnou poslala na hřiště.

„Kryštofe, co tady ještě vyvádíte?! Koukej upalovat domů, to nevidíš, že leje jak z konve?!“ zavolal z okraje hřiště tatínek, který se podívoval nad ochotou kluků hrát v takové průtrži.

„Máma už má hotovou večeri a zítra máte všichni školu.“

„Ale tati, my to musíme dohrát,“ ozvalo se ze hřiště.

„Nebrebenti a pojď už, s hlavním sudím se nediskutuje!“

I ostatní rodiče volali na kluky podobná jednosměrná sdělení neumožňující diskusi a postupně všichni odcházeli domů.

„Prosím tě, co vás to napadlo... To vám nevadí, že prší?“

„Koukni na sebe... Ty vypadáš, půjdeš rovnou celej do pračky a vlezeš si do vany.“

